

ע"פ 2012/17 - איידר קסימובה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2012/17

לפני:

כבוד השופט מ' מזוז

כבוד השופט ד' מינץ

כבוד השופט י' אלרון

המערער:

איידר קסימובה

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו מיום 1.8.2016 וגזר דינו מיום 16.1.2017 של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ז' בוסתן) בת"פ 7816-08-14

תאריך הישיבה:

כ"ד בסיון התשע"ח (07.06.2018)

בשם המערער:

עו"ד שרון נהרי, עו"ד ניסים לביא

עמוד 1

פסק-דין**השופט ד' מינץ:**

לפנינו ערעור חלקי על הכרעת דינו מיום 1.8.2016 וגזר דינו מיום 16.1.2017 של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ז' בוסתן) בת"פ 7816-08-14, במסגרתם הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום והושתו עליו, בין השאר, 11 שנות מאסר בפועל, תקופות מאסר על תנאי ותשלום פיצוי לנפגעי העבירות.

כתב האישום

1. ביום 10.8.2014 הוגש נגד המערער כתב אישום המייחס לו עבירות רכוש ונשק בשישה אישומים. על פי עובדות האישום הראשון, במהלך התקופה שבין חודש נובמבר 2013 לחודש ינואר 2014, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, התפרץ המערער לדירת מגורים בראש העין ולקח מתוך כספת שהייתה בדירה אקדח, מחסניות תואמות לאקדח, נרתיק לאקדח, קופסת תחמושת וכסף מזומן. בגין אישום זה יוחסו למערער עבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק), גניבה לפי סעיף 384 לחוק ונשיאת והובלת נשק ותחמושת בלא רשות על פי דין לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק.

על פי עובדות האישום השני, ביום 8.5.2014 התפרץ המערער לדירה בהוד השרון כשהוא רעול פנים, לובש כפפות על ידיו ונושא אקדח בכיס מכנסיו, כאשר ברשותו אזיקונים וסכין. הוא נכנס לחדרה של בתם של בעלי הבית, קשר את רגליה וידיה באמצעות אזיקונים והסיר ממנה תכשיטי זהב שהיו עליה. לאחר מכן, משלא השיבה לשאלתו על אודות מיקומה של הכספת בדירה, הניח המערער על צווארה אזיקון עד אשר סיפרה כי הכספת מצויה בחדר השינה של הוריה. המערער פנה לחדר השינה של ההורים ולאחר מספר ניסיונות לפתיחת הכספת הביא פטיש גדול ובאמצעותו פירק אותה ממקומה, נשא אותה עמו ויצא מהדירה. הכספת הכילה תכשיטים ושעונים בשווי של 160,000 ש"ח וכן כסף מזומן בסכום של אלפי שקלים נוספים. בגין אישום זה יוחסו למערער עבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406 לחוק העונשין ושווד לפי סעיף 402(ב) לחוק.

על פי עובדות האישום השלישי, ביום 13.7.2014 טיפס המערער ונכנס לבית בזכרון יעקב דרך חלון במרפסת, פתח כספת שהייתה בו ולקח מתוכה כסף ואקדח. בגין אישום זה יוחסו למערער עבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, גניבה לפי סעיף 384 לחוק ונשיאת והובלת נשק בלא רשות על פי דין לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק.

על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 19.7.2014 אותר המערער, לאחר שהוצא נגדו צו מעצר, על ידי שוטרים

בתוך רכב בתחנת דלק בכניסה לטייבה. משניגש אליו שוטר וביקש ממנו להזדהות, נגח המערער בראשו בבטנו של השוטר ודחף אותו. השוטר הפיל את המערער לקרקע אך הוא נאבק בו והצליח להתחמק מאחיזתו תוך שימוש באלומות ולברוח מהמקום. בגין אישום זה יוחסה למערער עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום החמישי, ביום 22.7.2014 חדר המערער לבית בתל אביב ונטל מתוך חדר השינה שבו תכשיטים ושעונים השייכים לבני הבית. למחרת, ביום 23.7.2018, שוב התפרץ המערער לאותו הבית כשהוא רעול פנים, כפפות על ידיו, ונושא עמו אקדח, סכין, תרסיס פלפל ואזיקונים. המערער ריסס את בני הזוג אשר התגוררו בבית (בני 55 ו-65) בגז פלפל, היכה אותם וחבט בהם, קשר את ידיהם באזיקונים ודרש מהם לומר לו היכן נמצאת הכספת. לאחר מכן נטל המערער מחדר השינה תכשיטי זהב, שעונים וקופסה ובה שטרות כסף ישן, ויצא מהבית. כתוצאה ממעשיו נגרמו לבני הזוג חבלות רבות. בגין אישום זה יוחסו למערער עבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, גניבה לפי סעיף 384 לחוק, שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335(א)(1) וסעיף 333 לחוק ופציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335(א)(1) וסעיף 334 לחוק.

על פי עובדות האישום השישי, ביום 23.7.2014, אותו היום בו בוצעו המעשים המתוארים באישום החמישי, נעצר המערער בעקבות מידע מודיעיני בפתח תקווה כשהוא נושא עמו ברכבו שני אקדחים (אשר נגנבו במסגרת האישום הראשון והשלישי), סכין, מסכה לפנים, תרסיס גז פלפל, חבילת אזיקונים ונרתיק של אקדח. כן נשא המערער סכום של 10,753 ש"ח, תכשיטים רבים ושעונים (אשר חלקם נגנבו במסגרת השוד המתואר באישום החמישי). המערער היה בדרכו למכור את האקדחים. בגין אישום זה יוחסו למערער עבירות של נשיאת והובלת נשק ותחמושת בלא רשות על פי דין לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, ניסיון לסחור בנשק לפי סעיף 144(ב2) בצירוף סעיף 25 לחוק והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק.

2. אקדים את המאוחר ואציין כי המערער הורשע בכל העבירות שיוחסו לו והגיש ערעור על חלק מהאישומים שהורשע בהם ועל גזר הדין. ברם, המערער חזר בו מרוב הערעור שהגיש נגד הכרעת הדין, וצמצם את הערעור על הכרעת הדין בעניין האישום השישי ועל גזר הדין בלבד. על כן, הדיון סביב הכרעת הדין יתמקד באישום השישי בלבד.

ההליך בבית המשפט המחוזי

3. ביום 13.4.2015 התקיים דיון לפני בית המשפט המחוזי במסגרתו השיב המערער לכתב האישום. באשר לאישום הראשון ולאישום השלישי הודה המערער בקבלת נכס שהושג בעוון ובהחזקת נשק, וכפר בהתפרצות לדירה ובגניבה. באשר לאישום השני והחמישי כפר המערער בכל המיוחס לו. באשר לאישום הרביעי טען המערער כי הוא הוכה על ידי שוטרים בעת מעצרו, ובהיעדר "אישור שפיטה" (כנדרש בהתאם להנחיות פרקליט המדינה) ביקש לבטל את האישום. באשר לאישום השישי הודה המערער בהחזקת נשק וסכין, וכפר בניסיון לסחור בנשק.

עוד באותו הדיון העלה בא-כוח המערער "טענת זוטא", לפיה בעת מעצרו הוכה המערער קשות ואושפז בבית חולים, והשוטרים אף איימו עליו שיפגעו ברעייתו ויעצרו אותה. הוסכם כי הטענה תידון במאוחד עם ההליך העיקרי ולא

באופן נפרד.

4. ביום 26.4.2015 נפתח שלב שמיעת הראיות במשפט. במסגרת פרשת התביעה הובאו לעדות עדי התביעה ובהם שוטרים, חוקרים משטריים ונפגעי העבירות. במסגרת זו העידו השוטרים שהשתתפו במעצר המערער, וצינו בהתייחס לטענת הזוטא כי המערער אכן נחבל בראשו בעת מעצרו ונדרש לטיפול רפואי, אולם הפעלת הכוח כלפיו הייתה מחויבת המציאות לצורך השתלטות עליו. בין השוטרים המשתתפים במעצר אשר הובאו לעדות היה שוטר שערך והגיש דו"ח פעולה בו נרשם כי בעת המעצר נמצא בכיסו של המערער מפתח לרכב, ולאחר איתור הרכב נערך בו חיפוש.

5. כן הובא לעדות החוקר המשטרתי אשר גבה את ההודעה הראשונה שמסר המערער מיד מחזרתו מבית החולים בליל אותו היום שבו נעצר. בהודעה זו, שסומנה ת/3, מסר המערער בין היתר, כי האקדחים שנמצאו ברכבו היו גנובים; כי אקדח אחד נגנב כחצי שנה קודם לכן מראש העין והשני נגנב ארבעה ימים קודם לכן מכפר תבור; כי גם הסכין שנמצאה ברכבו נגנבה מכפר תבור; כי יתכן שהאזיקונים שנתפסו ברכבו קשורים לעבודתו; כי אינו יודע של מי התכשיטים שנתפסו ברכבו; כי הוא התכוון למכור את הרכוש והאקדחים שהיו ברכב בטייבה אך לא ציין למי; כי הוא לא זוכר אם פרץ לדירות נוספות כי "קיבלתי מכה בראש. טוב שאני זוכר את השם שלי, זה כבר הרבה". בפתח עדות זו הצהיר בא-כוח המערער לפני בית המשפט כי טענת הזוטא אינה מתייחסת להודעה ת/3.

6. עד תביעה מרכזי נוסף מטעם המשיבה היה השוטר עוזי בואני (להלן: השוטר בואני), אשר הובא לעדות על מנת להגיש שני דוחות פעולה אותם ערך בחודש יוני 2014 הקשורים לחקירת האירועים המתוארים באישום השני. במהלך חקירתו הנגדית התברר כי הוא נכח הן בניסיון מעצר המערער ביום 19.4.2014 והן עם המערער בבית החולים לאחר מעצרו ביום 23.7.2014, וזאת מבלי שרשם דו"ח על פעולות אלה. עוד עלה מחקירת השוטר בואני, כי במהלך שהותו עם המערער בבית החולים ובתחנת המשטרה, הוא כיסה את עיני המערער במגבת כי לא רצה ש"יראה כמה דברים", וכשנשאל על פי איזה נוהל פעל, השיב "אצלי יש נוהל כזה".

יצוין כי במהלך שלב שמיעת הראיות במשפט, לאחר חקירת השוטר שגבה את הודעה ת/3 ולפני חקירת השוטר בואני, הוחלף בא-כוח המערער בשל אי אלו מחלוקות בינו לבין המערער.

7. בפתח עדותו העיד המערער על אודות נסיבות מעצרו. לדבריו, בשעות הערב של יום מעצרו הגיע לפתח תקווה על מנת להיפגש עם אדם כלשהו. משהגיע לנקודת המפגש התנפלו עליו מספר שוטרים, היכו אותו מכות קשות שגרמו לו לדמם בראשו ובעקבות זאת הוא נשלח לבית החולים. כן העיד כי בנוסף על הדברים שסיפר השוטר בואני, הוא גם הוכה על ידי השוטרים בנסיעה מבית החולים לתחנת המשטרה ובתחנה עצמה. בסביבות השעה 3:00 בלילה, לאחר שניקו את המערער מהדימום שנגרם לו, החלו לגבות ממנו את הודעתו הראשונה - הודעה ת/3. בתחילה ביקשו ממנו להסביר את הימצאותם של הפריטים ברכבו, אך לאחר שהשיב כי הדברים לא שלו והוא לא יודע דבר לגביהם, הוכה בשנית והם אף איימו עליו כי יפגעו באשתו ובמשפחתו. כתוצאה מכך חש המערער פחד והשפלה, והחל להודות במעשים שלא ביצע. כן ציין המערער כי בניגוד לדברים שמסר בהודעה ת/3, האקדחים שנמצאו באמתחתו נמסרו לו מאדם אחר.

8. בפתח חקירתו הנגדית נשאל המערער על אודות התשובה שמסר בא-כוחו לכתב האישום. המערער אישר את הדברים ככל שהם נוגעים לאישומים הראשון, השני, השלישי והחמישי. ביחס לאישום הרביעי, טען המערער כי נודע לו שהאדם אותו תקף הוא שוטר רק לאחר שהצליח לחמוק ממנו. באשר לאישום השישי, הודה המערער בהחזקת נשק וכפר בהחזקת הסכין.

9. בסיכומים שהוגשו מטעם המערער נטען כי מעצרו ויתר הפעולות שבוצעו באותו היום נעשו תוך שימוש באמצעים פסולים, באליומות ובהשפלה חמורה ביותר, ותוך התעלמות מזכויותיו הבסיסיות. נטען כי התנהלות זו של הרשות החוקרת יורדת לשורשו של עניין ומשליכה באופן ישיר על מהימנות עדי התביעה, על אשמת המערער ועל הודעותיו במשטרה, ויש בה כדי לפסול את הודעה ת/3 ואף כדי להוביל לזיכויו בשל "הגנה מן הצדק". נטען עוד כי יש בהתנהלות זו כדי להשליך גם על חוקיות החיפוש שנעשה ברכבו לאחר מעצרו, אשר מכל מקום היה בלתי חוקי מפני שנעשה ללא צו שיפוטי, ללא ידיעתו ובלא הסכמתו, ללא נוכחות עדים וללא תיעוד. בנוסף, נטען כי המשיבה לא עמדה בנטל הוכחת האשמה וכי גרסתו של המערער, לפיה אדם אחר מסר לו את הפריטים, היא הגרסה ההגיונית והמתיישבת עם חומר הראיות.

10. ביום 1.8.2016 ניתנה הכרעת הדין בעניינו של המערער. תחילה התייחס בית המשפט לטענת הזוטא שהעלה המערער, ופסק כי הגם שהתנהלות השוטר בואני (ורק הוא) הייתה בלתי ראויה בלשון המעטה, אין לפסול את הודעה ת/3, הן מטעם דיוני והן מטעם מהותי. מבחינה דיונית, בא-כוחו החדש של המערער לא הודיע לבית המשפט כי הצהרת בא-כוחו הקודם, לפיה טענת הזוטא אינה נוגעת להודעה ת/3, אינה נכונה. כמו כן, איש מהשוטרים שהשתתפו במעצר המערער או בחקירתו במשטרה לא נשאל על אלימות שהופעלה כלפיו בבית החולים או בתחנת המשטרה, והטענה הועלתה על ידי המערער לראשונה רק במהלך עדותו בבית המשפט. בנוסף, לבא-כוחו החדש ניתנה ההזדמנות להחזיר את כל השוטרים שכבר העידו לעדות נוספת נוכח החלפת הייצוג, אך הוא לא ניצל הזדמנות זו. הוא טען כי הסיבה לכך היא שיש לייחס לשוטרים חוסר אמון ועל כן עדותם ממילא לא הייתה מועילה, אולם בית המשפט דחה טענה זו. מבחינה מהותית, נקבע כי לא היה בכיסוי העיניים כדי לפגוע בזכות המערער לחיסיון מפני הפללה עצמית, שכן הדבר נעשה על ידי שוטר אחד בלבד, ומכל מקום במסגרת הודעה ת/3 אין הודאה בביצוע מעשי השוד המיוחסים לו. על כן, נקבע כי הודעה ת/3 קבילה וניתנה באופן חופשי ומרצון וכי אין לשעות לטענות בדבר פסילתה.

11. כן דחה בית המשפט את טענות המערער בדבר חוקיות החיפוש ברכבו. נקבע כי לשוטרים היה יסוד סביר להניח כי בוצעה עבירה בת מעצר וכי היה צורך לבצע חיפוש דחוף לשם איתור ראיה הקשורה בעבירה, ויש בכך כדי להכשיר את החיפוש. בתוך כך דחה בית המשפט את טענת המערער כי יש בהתנהלות השוטרים כדי להשליך גם על חוקיות החיפוש ברכבו. נקבע כי הגם שאין להקל ראש בהתנהלות השוטר בואני, לא הוכח כי שאר השוטרים היו שותפים להתנהלותו וידעו עליה. מכל מקום, החיפוש ברכב נעשה על ידי שוטרים שנותרו במקום בזמן שפונה המערער לבית החולים, ועל כן אין לקשור בין המקרים.

12. לגופם של האישומים, בית המשפט קבע כי המשיבה הוכיחה שהמערער ביצע את המעשים המיוחסים לו בכל

ששת האישומים, תוך שהוא דוחה את שלל טענות המערער. באשר לאישום השישי (השנוי כאמור במחלוקת) נקבע כי קיימות סתירות בעדות המערער באשר למקור החפצים שנתפסו ברכבו ובאשר לסיבה שלשמה הם היו מצויים בחזקתו. כן נקבע כי על בסיס מספר הודעות שמסר המערער בצירוף הפריטים שנתפסו אצלו בחיפוש ברכבו, הוכחה המשיבה את גרסתה לפיה המערער התכוון למכור את כלי הנשק שנתפסו אצלו.

13. ביום 16.1.2017 גזר בית המשפט המחוזי את עונשו של המערער. תחילה נקבע כי ששת האישומים עוסקים בשישה אירועים שונים, ולכן לא ניתן לראות בהם אירועים בעלי קשר הדוק המצדיקים קביעת מתחם אחד. האירועים שונים זה מזה בזמן הביצוע ובמקום הביצוע, ואף הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שונות מאירוע לאירוע. בהמשך לכך, נקבע כי לגבי האישומים הראשון והשלישי מתחם העונש צריך להיות זהה בשל הדמיון הרב בין המעשים והשיקולים שיש לשקול בקביעת המתחם, אולם לא כך באשר לאישומים השני והחמישי, שלמרות הדמיון ביניהם נסיבות האישום החמישי חמורות יותר. עוד נקבע כי בנסיבות האירועים שבהם הורשע המערער, הפגיעה בערכים המוגנים כתוצאה מעבירות הרכוש והגוף הייתה ברף גבוה, ואילו הפגיעה בשלטון החוק הייתה ברף הבינוני. בהתחשב בכל האמור ובמדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם בכל אחד מהאישומים הראשון והשלישי הוא בין שנה לשנתיים מאסר בפועל; באישום השני הוא בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל; באישום הרביעי הוא בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל; באישום החמישי הוא בין ארבע לשמונה שנות מאסר בפועל; באישום השישי הוא בין שנה לשלוש שנות מאסר בפועל.

14. לאחר קביעת מתחמי הענישה סקר בית המשפט את השיקולים לחומרה בקביעת עונשו של המערער ובהם עברו הפלילי והעובדה שהוא לא לקח אחריות על מעשיו. מנגד, מצא בית המשפט כי יש להתחשב לקולא בנסיבות חייו הקשות של המערער ובעובדה שבמעצרו נהגו בו בדרך בלתי ראויה. לאחר שקלול כל האמור, השית בית המשפט על המערער מאסר בפועל לתקופה של 11 שנים; הפעלת המאסר המותנה שהושת עליו בהליך קודם למשך 10 חודשים שירוצה במצטבר; מאסר לתקופה של 12 חודשים על תנאי שלא יעבור עבירה מסוג פשע למשך שלוש שנים מיום שחרורו; מאסר לתקופה של 6 חודשים על תנאי שלא יעבור עבירה מסוג עוון למשך שלוש שנים מיום שחרורו; פיצוי לנפגעת העבירה מהוד השרון בסך של 10,000 ש"ח ופיצוי לבני הזוג מתל אביב בסך של 40,000 ש"ח; חילוט רכב המערער וחילוט סך של 10,753 ש"ח שנתפסו על גופו בעת מעצרו. צוין כי בשל מצבו הכלכלי של המערער ובשל חילוט הרכב והכספים כאמור, לא הוטל עליו קנס.

טענות הצדדים בערעור

15. כאמור, המערער חזר בו מהערעור על רובה של הכרעת הדין וצמצם את ערעורו כנגד הרשעתו באישום השישי וכנגד גזר הדין.

16. באשר לאישום השישי נטען תחילה כי יש לפסול את הודאת המערער במשטרה במסגרת ת/3 משום שהיא אינה עומדת בתנאים שנקבעו בסעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, לאור כלל הפסילה הפסיקתית שהוכר

במסגרת ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי, פ"ד סא(1) 461 (2006). לפי הטענה, ההודעה נגבתה לאחר שננקטו נגד המערער פעולות אלימות והשפלה מצד המשטרה אשר הביאו אותו להזדקק לטיפול רפואי. ברם, בית המשפט המחוזי לא נדרש להשפעתם של אלה על יכולתו למסור הודעה כנה ואמיתית מתוך רצון חופשי. כן שגה בית המשפט כשדחה את טענתו לפסילת הודעה ת/3 מהטעם שהיא הועלתה בניגוד להצהרת בא-כוחו הראשון ומהטעם שהיא אינה כוללת הודאה בביצוע מעשי השוד המיוחסים לו. לטענת המערער, אין בכוחן של הנמקות אלה כדי לסתום את הגולל על טענתו, במיוחד נוכח הדברים שעלו מחקירת השוטר בואני. גם הקביעה כי מכיוון שהאמצעים הפסולים ננקטו רק על ידי שוטר אחד ולא על ידי כולם - אין לפסול את הודעה ת/3 - שגויה היא. להיפך, יש בעובדה שאף אחד מהשוטרים האחרים לא מנע ממנו לפעול כפי שפעל או למצער ניסה לתעד אותו, כדי לזקוף את המעשים גם לחובתם. אך למעלה מכך, אף אם היה מקום לקבל כראיה את הודעה ת/3, אין בדברים שנאמרו בה כדי להוכיח כי המעשים המיוחסים לו עברו משלב ההכנה לשלב הניסיון לבצעם.

17. בנוסף טען המערער כי שגה בית המשפט כשדחה את טענתו לאי חוקיות החיפוש ברכבו. נטען כי מדוחות הנוגעים לחיפוש עולה סתירה בנוגע לזהות השוטרים שהשתתפו בחיפוש ולגורם שנתן את ההוראה לבצעו, וסתירה כזו אינה יכולה לעמוד לרעת המערער בהתחשב בהתנהלות הכוללת של המשטרה בעניינו. במצב דברים שכזה על המשיבה הנטל להוכיח את חוקיות החיפוש. כמו כן, העובדה שהיה למשטרה מידע מודיעיני על אודות מיקומו של המערער מלמדת כי היה באפשרותה להוציא צו חיפוש מבעוד מועד, ומכל מקום ה"חשד הסביר" המצדיק כביכול את החיפוש גובש על בסיס תשובת המערער לשאלת השוטרים כי אין במכנסיו דבר, ואין לקבל זאת.

18. לבסוף, נטען כי במסגרת האישום השישי מיוחסות לו עבירות הנבלעות בעבירות האחרות המיוחסות לו ויש בכך משום כפל אישום (וזאת מבלי שהובהרה עד תום טענה זו). על כן, טוען המערער כי יש לזכותו מאישום זה.

19. באשר לגזר הדין, טוען המערער כי שגה בית המשפט משקבע מתחמי ענישה נפרדים לאישומים הראשון, השלישי והשישי, שכן כל האירועים במסגרתם, הם חלק מאותה מסכת עבריינית. ההוכחה לכך היא העובדה שהחפצים שנתפסו באישום השישי הם כלי הנשק שנגנבו באישומים הראשון והשלישי והתכשיטים שנגנבו באישום החמישי. למעשה, מטרתו הייתה להשיג סכום כסף מסוים, וכל פעולותיו היו לריכוז השלל שערכו שווה לכך, כאשר תפיסתו ותפיסת השלל ברכבו מלמדים על הגעה לנקודה בה ניסה לממש בבת אחת את שווי הגניבות שביצע. המדובר בתכנית עבריינית אחת, ויש בכך כדי להשליך על קביעת מתחמי העונש ועל בחינת נסיבות ביצוע העבירות. כמו כן, נטען כי המתחמים שנקבעו בגין האישומים השני והחמישי חורגים לחומרה מהפסיקה הנוהגת. לדידו, העונש הראוי צריך לעמוד על 7 שנות מאסר בלבד.

20. בנוסף, טוען המערער כי ישנן נסיבות חיצוניות לעבירות המצדיקות הקלה בעונשו. ראשית, הפסיקה הכירה בכך שלהתנהגות מקוממת של הרשות כלפי נאשם תהא השפעה על עונשו במסגרת "הגנה מן הצדק". בעניינו, בית המשפט המחוזי הביע שאט נפש מההתנהגות המשפילה שתיאר השוטר בואני ומהדרך שבה נהגו במערער, אך לא נתן לכך התייחסות מספקת בגזירת העונש. שנית, בית המשפט לא העניק משקל מספיק לנסיבות חייו של המערער, המבהירות כי הבסיס לביצוע העבירות היה מצוקה כלכלית של מי שאין בידו לספק את צרכי משפחתו מרובת הילדים. לנוכח כל האמור

טוען המערער כי יש להקל בעונש שהוטל עליו.

21. מנגד, לטענת המשיבה יש לדחות את הערעור על שני חלקיו. הרשעת המערער איתנה ומבוססת על קביעות עובדתיות שאין מקום להתערב בהן. בדיקת הראיות נעשתה על ידי בית המשפט המחוזי בקפידה, והמערער לא הצביע על טעם מיוחד המצדיק התערבות בית משפט זה בפסק דינו. לעניין הודעה ת/3 נטען כי נפלו פגמים בהתנהלות המערער ביחס לטענה לפסילתה, ובהם העלאת הטענה לראשונה רק לאחר שמיעת פרשת ההגנה והימנעותו מלחקור את החוקר שגבה את הודעה ת/3 בחקירה נגדית. מכל מקום, הגם שאין חולק כי מעשיו של בואני היו בלתי ראויים, האמצעים הפסולים שהוכחו, הם עצימת עיני המערער באמצעות מגבת על ידי בואני - אמצעי פסול אחד שננקט על ידי שוטר אחד בלבד, וממילא בואני לא הוא שגבה את הודעה ת/3 או כל הודעה אחרת שמסר המערער. עוד הוסיפה המשיבה כי צדק בית המשפט כשקבע כי הודעה ת/3 קבילה וניתנה חופשית ומרצון. המערער נחקר לאחר שהתקבלה תעודה רפואית לפיה אין מניעה לעצרו; החקירה תועדה; לא היו סימנים שהמערער לא יכול להיחקר; כשהוא ביקש להפסיק את החקירה היא הופסקה; צפייה בחקירה מלמדת כי היא התנהלה בנינוחות וניתן להתרשם כי המערער ענה באופן חופשי; באף אחת מהודעותיו, לרבות הודעה ת/3, לא הודה המערער בביצוע מעשי השוד. כל האמור לא מתיישב עם טענתו כי הודה בכל מה שרצו השוטרים רק בשל הכוח שהפעילו עליו.

22. באשר לחיפוש ברכבו של המערער, צדק בית המשפט כשקבע כי החיפוש נערך בסמכות. היה יסוד סביר לחשוד שהמערער מסתיר ראיה ברכבו ועל כן קמה סמכות לבצע חיפוש. בית המשפט אף צדק כשדחה את הטענות לפגמים באופן עריכת החיפוש, וכשקבע כי אין מקום לקשור בין התנהלות השוטר בואני לבין חוקיות החיפוש. באשר לעבירת הניסיון, המערער עבר משלב ההכנה לשלב הניסיון עת לקח עימו את האקדחים ונסע לבצע עסקת מכירה. לעניין הטענה לכפל אישומים בעבירת "נשיאת והובלת נשק", אין בה ממש שכן מדובר באירועים שונים.

23. באשר לערעור על גזר הדין, נטען כי העונש ממשי אך ראוי, ומשקף במידה הטובה ביותר את טיב המעשים, תוצאותיהם, הנזק שנגרם מהם ומשמעותם החברתית. בית המשפט צדק משקבע שנסיבות המקרה חמורות, בין היתר משום שהמערער ביצע את העבירות לאחר תכנון והצטיידות מראש בכלי עזר לביצוען. המעשים האלימים שביצע המערער במעשי השוד הותירו בנפגעי העבירה פגיעות נפשיות בנוסף לפגיעות הפיזיות. המערער לא הודה במיוחס לו ולא לקח אחריות על מעשיו, ויש לו עבר פלילי בעבירות רכוש ועבירות נוספות. בית המשפט נתן משקל לכך שהשוטר בואני נהג בו בדרך בלתי ראויה, והדבר בא לידי ביטוי בהקלה בעונש. בית המשפט גם נתן משקל לנימוקים נוספים לקולא, לרבות מצבו המשפחתי, ובנסיבות אלה אין מקום להקל עמו עוד.

דין והכרעה

24. לאחר עיון בטענות הצדדים ולאחר שמיעת בדיון שהתקיים לפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות ואילו דין הערעור על גזר הדין להתקבל, וכך אציע לחבריי שנעשה.

25. תחילה לעניין הכרעת הדין. לפני שאגש לעיקר, אסיר אבן נגף אחת מהדרך כבר כעת והיא טענת המערער.

לאי-חוקיות החיפוש ברכבו. המערער הודה באופן חד-משמעי ובלי הסתייגות בתשובתו לכתב האישום בהחזקת כלי הנשק. המערער אף עמד על תשובתו זו בחקירתו הנגדית, שהתקיימה לאחר החלפת סנגורו. המערער גם לא חזר בו מתשובתו זו בסיכומים שהגיש לבית המשפט המחוזי ואף לא בעיקרי הטיעון שהגיש לפניו. קשה עד בלתי אפשרי אפוא להלום את הטענה היום.

26. ולגופו של עניין. סעיף 25 לחוק קובע כי "אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה." הסעיף מבחין אפוא בין מצב שבו נעשה מעשה שהוא בגדר ניסיון לעבור עבירה, אשר בגינו ניתן לייחס אחריות פלילית למבצע, לבין מצב שבו נערכו פעולות הכנה בלבד, אשר לא מקימות אחריות פלילית. אלא שההבחנה בין הכנה לבין ניסיון אינה פשוטה כלל ועיקר. משכך, פותחו שני מבחנים המסייעים בעריכת ההבחנה ובהכרעה האם מדובר בהכנה או בניסיון: מבחן הקרבה להשלמת הביצוע ומבחן החד-משמעות (ע"פ 1996/11 נחאל נ' מדינת ישראל פסקאות 27-29 (23.12.2014); ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר, פסקה 39 (12.7.2010) (להלן: עניין סנקר); ע"פ 355/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 264, 221 (1989)). על פי מבחן הקרבה המספקת להשלמת הביצוע, יש לבחון כמה רחוק היה המבצע מהגשמת תכניתו העבריינית. ככל שהוא קרוב יותר להשלמת העבירה, כך תגבר הנטייה לראות במעשיו כ"ניסיון" לביצועה (ע"פ 180/83 סרור נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(2) 447, 444 (1984); ע"פ 1/65 שמש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט(1) 398, 400 (1965); מרים גור-אריה "על ההבחנה בין הכנה לבין ניסיון" משפטים לב(3) 505, 508-509 (2002) (להלן: גור-אריה)). במסגרת מבחן זה ניתן משקל לעיתים גם למדדים של זמן ומקום, כאשר קרבה להשלמת המעשה העברייני בזמן ובמקום מעידה על התקיימותו של מבחן הקרבה להשלמת הביצוע (עניין סנקר, פסקה 39; ע"פ 9849/05 מדינת ישראל נ' ברואיר, פסקה 7 (23.11.2006) (להלן: עניין ברואיר)). לעומת זאת, על פי מבחן החד-משמעות, ניסיון לבצע עבירה יכול שיתגבש גם אם העברין ניגש לביצוע העבירה בפועל אך טרם התקרב להשלמתה, ובלבד שיש בתחילת הביצוע כדי לגלות בצורה חד-משמעית את כוונתו לבצע את העבירה הקונקרטית (עניין סנקר, פסקה 39; עניין ברואיר, פסקה 8; ע"פ 7399/95 נחושטן תעשיות מעליות בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2) 105 (1998); גור-אריה, עמ' 509).

27. במסגרת זו, יתכן כי הצטיידות באמצעים, איסוף מידע, תכנון וביצוע פעולות המכוונות ליצור תנאים לביצוע עבירה, לאחר שגמלה בלבו של פלוני ההחלטה לבצע את אותה עבירה, יהוו פעולות המעבירות את המעשה משלב ההכנה לשלב הניסיון. לעומת זאת, במקרים אחרים אותן פעולות לא תחשבנה כפעולות העולות כדי ניסיון (עניין סנקר, פסקה 39; ע"פ 5150/93 סריס נ' מדינת ישראל, מח(2) 183, 187 (1994)). הדבר תלוי בנסיבות העניין.

28. ומהתם להכא. על פי עובדות האישום השישי, המערער נתפס בעיר פתח תקווה כשברכבו מצויים כלי הנשק. בית המשפט המחוזי הסתמך בהכרעת דינו על שלוש הודעות שונות שמסר המערער באותן נסיבות: בהודעה ת/3 מסר המערער לאחר תפיסתו בעיר פתח תקווה, כי שלושה ימים לפני תפיסתו ביקש למכור את האקדחים בטיבה (עמ' 7, שורות 201-211); בהודעה ת/5 מסר המערער כי התכוון למכור את כלי הנשק תמורת סך של 3,000 ש"ח (עמ' 3, שורה 41); בהודעה ת/6 מסר המערער כי בעת תפיסתו בפתח תקווה היה בדרכו לביצוע עסקת מכירה, הן של האקדחים והן של

התכשיטים וכי עסקת מכירת כלי הנשק הייתה כדבריו "סגורה". הוא היה צפוי לקבל תמורת האקדחים 30,000 ש"ח כשמתוכם 3,000 ש"ח יועדו להגיע לכיסו (עמ' 3, שורות 69-70).

29. כאמור, בא-כוח המערער עמד בטיעונו רק על משמעותה של הודעה ת/3 לצורך גיבוש עבירת הניסיון לסחר בנשק. ברם, גם אם אתעלם לגמרי מהודעה ת/3, יש בהודעות ת/5 ו-ת/6 די כדי לבסס את הרשעת המערער בעבירת הניסיון לסחר בנשק. יש בשתי ההודעות האמורות כדי לעמוד "במבחן החד-משמעות", שכן על פיהן גילה המערער באופן חד-משמעי את כוונתו לבצע את עבירת הסחר בנשק בכך שכבר סיכם את תנאי העסקה - לרבות מחיר כלי הנשק. הוא ראה את העסקה כ"סגורה" והיה בנסיעה לקראת מסירת כלי הנשק וקבלת התמורה המוסכמת.

30. אך פטור ללא כלום אי אפשר ועל כן אתייחס גם להודעה ת/3. בעניין זה תמים דעים אני עם בא-כוח המערער שעיון בהודעה זו מגלה כי אין בה כדי לגבש את עבירת הניסיון לסחר בנשק. כאמור, במסגרת הודעה ת/3, לאחר שהודה בהחזקת כל החפצים לרבות הסכין והאקדחים ובגניבת חלקם, נשאל המערער ומסר כדלקמן:

"ש: למה אתה צריך את כל הדברים האלה ברכב?

ת: למכירה.

ש: איפה רצית למכור את הרכוש והאקדחים?

ת: בטייבה.

ש: למי?

ת: לא משנה.

ש: דווקא מאוד משנה. ספר לי למי?

ת: אני לא יכול להגיד.

ש: מתי זה היה?

ת: לפני כמה ימים. אני שאלתי כמה אנשים האם הם רוצים לקנות את האקדחים. הם אמרו שיחשבו ובערב באה המשטרה ואני ברחתי." (עמ' 7, שורות 201-211).

בניגוד להודעות ת/5 ו-ת/6, מהודעה זו לא עולה כי המערער עמד להיפגש עם רוכשים מסוימים או כי נרקמה עסקה של ממש למכירת האקדחים, לא בפתח תקווה מקום מעצרו, ולא בטייבה מספר ימים לפני מעצרו. מהודעה זו גם לא ניכר שגובשה תכנית עבריינית קונקרטיית. כל שהודעה זו מעלה הוא כי המערער נסע לטייבה, וכי היו לו כוונות למכור את האקדחים. אין המדובר אפוא במידע שיש בו כדי לבסס את חציית הגבול בין הכנה לניסיון (והשוו למשל: ע"פ 5927/11 הררי נ' מדינת ישראל, פסקאות 63-64 (23.8.2012); ע"פ 9511/01 קובקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(2) 687, 694-695 (2002)).

פועל יוצא מהאמור, משלא נמצא כי יש בהודעת ת/3 כדי לבסס את הרשעת המערער בניסיון לסחר בנשק, מתייטר הצורך לדון בקבילותה. יחד עם האמור, לא נעלמה מעיני התנהלותו הבעייתית, שלא לומר הפסולה של השוטר בואני. ואולם כאמור, לא מצאתי כי יש בכך להשפיע על התוצאה.

31. בנוסף, גם אין לקבל את טענת המערער כי יש לזכותו מהעבירה הקבועה בסעיף 144(ב) לחוק העונשין. טענת המערער לעניין זה מתמצית במשפט הבא: "לסיום אישום זה, יוזכר ברוח דומה לכלל המוכר 'כפל אישום', הרי כי בבוא תובע לנסח כתב האישום, אין זה מן הראוי ללקט ולשזור סעיפי עבירות נוספות שמאותה מסכת עובדות המיוחסת לנאשם, הנבלעות בתוככי סעיף העבירות המרכזיות המיוחסות לו". טענה זו לא התבהרה עד תום - לא במסגרת כתב הערעור שהגיש המערער, לא במסגרת עיקרי הטענות מטעמו ואף לא במסגרת הדיון שהתקיים לפנינו. המערער לא פירט אלו עבירות "נבלעות", ובתוך אלו עבירות הן "נבלעות", ולא סמך טענתו על חוק, פסיקה, ספרות או מקור משפטי אחר. יש בכך אפוא די כדי לדחות את הטענה.

32. למעלה מהצורך אומר, כי אין קשר בין עבירת נשיאת הנשק המיוחסת למערער באישום הראשון ובאישום השלישי לבין העבירה המיוחסת לו באישום השישי. העבירה המיוחסת למערער באישום הראשון עוסקת בנשיאת הנשק לאחר ההתפרצות והגניבה שהתבצעו לכל המאוחר בחודש ינואר 2014. עבירת נשיאת הנשק המיוחסת למערער באישום השלישי עוסקת באירוע הפריצה והגניבה מיום 13.7.2014. לעומת זאת עבירת נשיאת הנשק מושא האישום השישי מתייחסת לתפיסת המערער בפתח תקוה ביום 23.7.2014. אין גם מקום לסברה בנסיבות אלו, כי העבירה של נשיאת הנשק באישום השישי "נבלעת" כביכול ולו בעבירה המיוחסת למערער באישום השלישי מפאת סמיכות הזמנים בשני האישומים. המצבים בהם נשא המערער בשני האישומים שונים. ואין המדובר בעבירה "נמשכת" (על אודות ההבחנה בין עבירה "נמשכת" לעומת עבירה "רגעית" ראו: ש"ז פלר "לעיתוי ההשלמה של עבירת הגניבה (עבירה רגעית, עבירה נמשכת, או עבירת שרשרת)" משפטים י 121, 131-132 (1980); רע"פ 797/07 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (29.7.2013); ש"ז פלר יסודות בידי עונשין כרך ג 170, 186-187 (1992)), הטעונה "אירוע מנתק" המבדיל בין חלקי העבירה (וראו לעניין זה: רע"פ 10571/08 מדינת ישראל נ' מלכיאלי, פסקה 7 (26.3.2011); ר"ע 122/82 עלפינ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 326, 330 (1983); ע"א 361/68 דוד ראנד בפשיטת-רגל נ' כונס הנכסים הרשמי פ"ד כג(1) 151, 156 (1969); רע"פ 11920/04 נאיף נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (26.3.2007); דנ"פ 7694/97 איוב נ' ועדת התכנון ובניה "מעלה חרמון" (6.2.1998)).

גזר הדין

33. לעניין גזר הדין מלין המערער כאמור הן על החלטתו של בית המשפט שלא לקבוע מתחם ענישה אחד לאישומים הראשון, השלישי והשישי; הן על המתחמים שנקבעו לאישומים השני והחמישי; הן על גובה העונש שנגזר עליו.

34. סעיף 40 לחוק העונשין, שכותרתו "ריבוי עבירות", נחקק במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו הבניית שיקול הדעת בענישה. הסעיף מתייחס לגזירת עונשו של אדם אשר הורשע במספר עבירות, והוא מבחין בין מצב שבו

העבירות מהוות אירוע אחד לבין מצב שבו הן מהוות כמה אירועים. על פי סעיף 40(א) לחוק, ככל שהעבירות מהוות אירוע אחד, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, ולגזור עונש אחד לכל העבירות בשל אותו אירוע. לעומת זאת, על פי סעיף 40(ב) לחוק, ככל שמדובר בעבירות המהוות כמה אירועים, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן הוא רשאי לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים. אם נגזר עונש נפרד לכל אירוע, בית המשפט יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

35. ההבחנה בין "אירוע" ל"כמה אירועים" נעשית על פי "מבחן הקשר ההדוק", לפיו עבירות שיש ביניהן קשר הדוק תיחשבנה לאירוע אחד (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר)). קשר שכזה יימצא כאשר תהיה סמיכות זמנים בין העבירות, או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית אף אם הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (שם, פסקה 5 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז). בעת יישום מבחן הקשר ההדוק, על בית המשפט לעמוד על הנסיבות העובדתיות של העניין, המהוות "מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, אם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון, האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות, האם ביצועה של עבירה אחת נועד כדי לאפשר את האחרת או כדי לאפשר הימלטות מהאחרת, ועוד (ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל, פסקה 22 (3.9.2015)). לא למותר לציין כי מבחן הקשר ההדוק אינו מבחן בינארי, ואופן הפעלתו מסור לשיקול דעתו של בית המשפט.

36. בענייננו, לא מצאתי כי נפל פגם באופן שבו יישם בית המשפט המחוזי את מבחן הקשר ההדוק. מחד גיסא, קיים דמיון בנסיבות ביצוע העבירה שבין האישום הראשון לאישום שלישי (אך לא השישי) - בשניהם פרץ המערער לדירות, לאחר איסוף מידע ותכנון, איתר את הכספות שבהן וגנב אקדח וכסף מזומן. מאידך גיסא, העובדות המתוארות באישום הראשון והשלישי התרחשו במועדים שונים מאוד זה מזה - האישום הראשון התרחש בין נובמבר 2013 לינואר 2014 והאישום השלישי התרחש ביום 13.7.2014. כמו כן, אף אם בין האישום השלישי לאישום השישי, שהתרחש ביום 23.7.2013, קיים פער של מספר ימים בודדים, המעשים שהתבצעו בכל אחד מהם שונים מאוד. בין האישומים קיים אף שוני משמעותי במקום הביצוע - הראשון בראש העין; השלישי בזכרון יעקב; השישי בפתח תקווה. הגם שניתן למצוא קשר מסוים בין העבירות בכל אחד מן האישומים בדמות "מטרת על" שלשמה בוצעו העבירות, אין בכך, לנוכח הפערים המשמעותיים הנוספים, כדי להביא למסקנה כי יש לראות בשלושת האישומים אירוע אחד.

37. על כך יש להוסיף ולומר, כי אף אם הייתה מתקבלת טענת המערער לפיה יש לראות בשלושת האישומים האמורים כאירוע אחד בענייננו, לא היה בכך כדי לסייע לו. ראשית, לא כל שגגה שנפלה באופן הפעלת מנגנון הבניית שיקול הדעת בענישה מצדיקה התערבות של ערכאת הערעור (ע"פ 2375/15 מדינת ישראל נ' נס, פסקה 49 (22.2.2018)); ע"פ 8109/15 אביטן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (9.6.2016)). שנית, כפי שנקבע זה מכבר, אף אם בית המשפט נכון לראות במעשים הרבים המיוחסים לנאשם כאירוע אחד, מתחם הענישה הנוגע לאירוע זה צריך להביא בחשבון את כלל המעשים המיוחסים לו באותו אירוע. מתחם הענישה אינו מוגבל במקרים אלה לעונש המקסימלי שניתן להשית בגין העבירה החמורה שבעבירות המיוחסות לו (ע"פ 4748/14 זילחה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (30.11.2015)).

ע"פ 1082/14 ג'סאר נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (23.7.2015); עניין ג'אבר, פסקה 9 לחוות דעתה של השופטת ד' ברק ארז)).

38. ובאשר למתחמים שנקבעו לאישומים השני והחמישי. ראשית, מלאכת קביעת מתחם הענישה ההולם איננה עניין אריתמטי, ולבית המשפט נתון מרחב של גמישות שאין להתערב בו (ראו למשל: ע"פ 6716/16 ותד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (14.6.2017); ע"פ 3877/16 ג'באלי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.11.2016)). שנית, גם לגופו של עניין לא מצאתי ממש בטענה. עיון בפסיקת בית משפט זה מלמד כי מתחמי העונש שנקבעו ביחס לאישומים השני והחמישי עולים בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות (וראו והשוו: ע"פ 9833/16 טלקר נ' מדינת ישראל (19.7.2017); ע"פ 602/13 סלהב נ' מדינת ישראל (3.3.2014); ע"פ 8788/18 זיאד נ' מדינת ישראל (7.4.2011)).

39. ולענין חומרת העונש. הלכה נושנה היא כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בגזר דין שנתנה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או במקרים שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין (ע"פ 4777/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (10.1.2018); ע"פ 4701/16 אבו סבלאן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.10.2017); ע"פ 2420/15 אבטליון נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (29.11.2015); ע"פ 2840/11 יאסין נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.6.2012)). במקרה זה, אין צריך לומר כי מעשיו של המערער חמורים על פי כל קנה מידה. במשך כשנה הוא ביצע עבירות אלימות ורכוש חוזרות ונשנות. המערער פרץ לביתם-מבצרם של אנשים ובכך פגע בפרטיותם ובשלום גופם באופן אלים ומאיים. הוא אף הוביל שלא כדין כלי נשק באופן המסכן כשלעצמו את שלום הציבור ובטחונו. המערער סרב לקבל את מרות החוק ונמלט תוך שפגע באופן חמור בשוטרי. על כך יש להוסיף את עברו הפלילי של המערער - אשר עלה ארצה מקזחסטן בשנת 2003 וכבר בשנת 2005 נידון ל-32 חודשי מאסר בפועל ולעשרה חודשי מאסר מותנה בשל צבר של עבירות רכוש ועבירות נוספות. יחד עם זאת, ועל אף שבית המשפט המחוזי נתן בגזר דינו משקל לעובדה כי בעת מעצרו נהגו במערער בדרך בלתי ראויה, לא נראה כי ניתן לכך משקל מספק. כמו כן, בניגוד למצב שהיה קיים בבית המשפט המחוזי בעת מתן גזר הדין, כיום המערער מקבל אחריות על אשר עשה, דבר הבא לידי ביטוי בחזרתו מרוב הערעור על הרשעתו בדין. משכך, מצאתי כי יש להמתיק במידת מה את העונש אשר הושת עליו.

40. לפיכך לסיכום, אם תישמע דעתי, הערעור על הכרעת הדין ידחה ואילו הערעור על גזר הדין יתקבל באופן שהמאסר בפועל אשר הושת על המערער, כולל המאסר המותנה שהופעל כמפורט בגזר הדין, יעמוד על 10 שנים ו-10 חודשים (חלף 11 שנים ו-10 חודשים). יתר רכיבי גזר הדין יעמדו על מכונם.

ש ו פ ט

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט י' אלרון:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ד' מינץ.

ניתן היום, י"ט באב התשע"ח (31.7.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
